

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Jens Hald Madsen, og derefter går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jeg er utrolig glad for, at min kollega gav mig mulighed og lejlighed til at bekræfte det, som der står i Venstres oplæg, for det giver også svar til spørgsmålet fra hr. Jeppe Kofod, som jeg beklager at jeg af tidsmæssige årsager ikke helt havde svaret på. Det ligger der ikke noget for-dækt i.

Det, der er ved det, er, at vi har lavet den naturlige opdeling mellem det multilaterale og det bilaterale, og vi anskuer, at fokus ikke er et spørgsmål om, at vi ikke vil give til de bedrestillede lande, men et spørgsmål om, om det, at et land er i totalt kaos, kan løses af et land alene, eller det skal løses f.eks. af FN.

Vi er jo i det multilaterale. Vi bidrager jo til det med halvdelen af vores bistand. Derfor er det bare for mig at se et spørgsmål om at opdele værktøjerne og sige, at vi vil støtte alle lande, helt fattige lande, men nogle gange kan det være, at værktøjet er bedst i det multilaterale regi frem for i det bilaterale.

Det er jo det, der også fremgår af kontrakten. Kontrakten er jo spørgsmålet om at stille nogle krav op både fra den ene part og fra den anden part. Men først laver man den her vurdering om, at der er et land, som kan være i totalt kaos.

Der mener jeg egentlig at ordføreren burde lytte til sin minister, for når vi har diskuteret programsamarbejdslande, f.eks. Niger, så har det jo været et spørgsmål om, hvorvidt man vidste, hvem man skulle aflevere checken til, et spørgsmål om, hvorvidt der var styr på landet. Det er da et udmærket eksempel på, at regeringen selv og med Venstres støtte har sagt, at det er rigtigt, det er nok bedre, at man får løst problemerne i sådan et land ved hjælp af multilateral hjælp, for det kan Danmark ikke kapere alene.

Så det er kun et spørgsmål om arbejdsfordeling; det er ikke et spørgsmål om at fravælge de fattigste lande.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Per Stig Møller som ordfører.

Per Stig Møller (KF):

Der bruges mange milliarder på dansk bistandspolitik, og efter vores opfattelse kan man godt spare nogle af dem i dag.

De analyser, som er leveret i de senere år, og som nu er godt suppleret af ministeriets egen analyse, som vi takker for, viser, at der går mange penge til spilde, og at mange, som måske ikke går helt til spilde, kunne være brugt bedre.

Det er også vores opfattelse, at den helt sarkosankte binding af det danske udviklingsbidrag til bruttonationalproduktet eller bruttonationalindkomsten er noget uhensigtsmæssig. Vi ved godt, at den stammer fra en FN-anbefaling, men den er der stort set heller ikke andre lande end Danmark som lever op til.

Hvad er det, der er galt med denne binding til rigdomsbegrebet? Der er det galt, at det ikke reelt svarer til landets rigdom og vores lands rigdom. Når vi ansætter flere i den offentlige sektor i stedet for at have flere på dagpenge, så er det jo godt, og så stiger vores indkomst formelt, men reelt er landet jo ikke blevet én krone rigere, tværtimod stiger skatten bare.

Når stormen raser over landet og forsikrings-selskaberne skal bruge 10 mia. kr. til at rydde op efter den, så stiger vores BNP og BNI, fordi disse penge er gået fra forsikringsselskabernes kasser over til håndværkerne, men landet er jo ikke blevet rigere af den grund.

Derfor kan man sætte spørgsmålstegn ved, om vi så slavisk skal følge 1 pct.-målsætningen, som tilfældet er, eller om vi ikke hellere skal overveje: Hvad kan vi gøre godt, og hvad skal vi så afsætte til det? Ikke fordi vi ønsker drastiske nedskæringer, men realistiske budgetter omkring udviklingsbistanden.

I den nye strategi, som udviklingsministeren lægger op til nu, samler man sig netop om, hvad Danmark kan gøre godt, og det er vi enige i. Ministeren lægger derfor klogelig op til at luge ud nogle steder og sætte lidt mere kød på andre steder.

Den nye udgave af strategien og politikken er en fornuftig forbedring i forhold til det første oplæg, vi drøftede i foråret. Der er f.eks. lyttet til de folkelige organisationers ofte meget rimelige og velargumenterede holdninger og indvendinger. Der er ikke tvivl om, at vi med ngo'erne har meget dygtige, energiske og motiverede folk ude i den verden, vi gerne vil hjælpe, og det har været glædeligt at konstatere, hvorledes også disse ønsker den folkelige forankring herhjemme styrket og præciseret, og